

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 3 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie z wniosku B. D. z udziałem K. C. (1), P. W., K. W. i J. W. o stwierdzenie nabycia spadku po J. C. stwierdził, że spadek po J. C. zmarłym dnia 30 grudnia 2012 roku w Ł., ostatnio stale zamieszkałym w Ł., na podstawie ustawy nabyła żona K. C. (1) z domu B. w całości.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła apelacją uczestniczka K. C. (1) z domu B. w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania w celu ustalenia kiedy uczestniczka dowiedziała się o powołaniu do spadku. W uzasadnieniu skarżąca podniosła, iż o śmierci męża dowiedziała się na rozprawie w maju 2013 roku, a ponadto Sąd nie dopuścił jej do całkowitego przesłuchania żeby mogła się wypowiedzieć.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Już na wstępie stwierdzić należy, iż skarżąca nie przedstawiła w treści swojej apelacji jakichkolwiek argumentów wskazujących na to, że rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego obarczone jest jakimkolwiek błędami prowadzącymi się do uchybienia przepisom prawa materialnego, bądź procesowego, które skutkować by musiały koniecznością zmiany, czy też uchylenia zaskarżonego postanowienia. Treść apelacji pozwala na stwierdzenie, iż w istocie stanowi ona jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowym orzeczeniem Sądu pierwszej instancji.

Sąd Rejonowy przede wszystkim w sposób w pełni prawidłowy ustalił krąg spadkobierców ustawowych po zmarłym J. C. i ustalił kwestie ich powołania do spadku w oparciu o złożone przez nich oświadczenia o przyjęciu bądź odrzuceniu spadku. Sama apelująca złożyła jako jedyna oświadczenie o przyjęciu spadku, podczas gdy na tym samym terminie rozprawy inni spadkobiercy złożyli oświadczenia o odrzuceniu spadku, bądź wyartykuowali swój zamiar złożenia takiego oświadczenia.

Za niezrozumiałą należy przy tym uznać zarzut, iż uczestniczka o tytule powołania dowiedziała się w dniu rozprawy 6 maja 2013 roku, na którym to terminie złożyła stosowne oświadczenie do protokołu. Skoro apelująca w tym właśnie dniu powzięła wiadomość o śmierci męża, to tym samym tego dnia zaczął dla niej biec 6 miesięczny termin do złożenia oświadczenia spadkowego, co też K. C. (1) wszakże uczyniła.

Należy ponadto zauważyć, iż uczestniczka nie żądała sprostowania protokołu rozprawy, nie złożyła również zastrzeżenia do jego treści w trybie art. 162 k.p.c. Nieskorzystanie przez stronę z wniosku o sprostowanie bądź uzupełnienie protokołu rozprawy przed sądem pierwszej instancji powoduje, że zarzut dotyczący treści protokołu nie może być uznany za usprawiedliwioną podstawę apelacji od postanowienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1998 r., sygn. akt I PKN 322/98). Twierdzenia apelującej, iż Sąd nie dopuścił uczestniczki do pełnego wypowiedzenia się należy zatem uznać za gołosłowne, tym bardziej, iż K. C. (2) nie przytacza jednocześnie żadnych okoliczności faktycznych, które miałyby o tym świadczyć, a nawet nie wskazuje w zakresie jakich twierdzeń Sąd nie dopuścił jej do swobodnej wypowiedzi.

Z tych wszystkich względów należało uznać, iż Sąd Rejonowy prawidłowo na podstawie art. 931 k.c. i art. 1025 § 1 k.c. stwierdził, że spadek po J. C. zmarłym dnia 30 grudnia 2012 roku w Ł., ostatnio stale zamieszkałym w Ł., na podstawie ustawy nabyła żona K. C. (1) z domu B. w całości.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalił apelację.